

Veliko srce privabi dobre ljudi

Alissa Lalić je podjetnica s čudovito spletno trgovinico s privlačnim imenom Hiška drobnarij. Iz njenih oči vre neusahljiv vir energije in pozitivnosti, kar se vsekakor odraža tudi na njeni vsak dan uspešnejši poslovni poti. Kljub vsemu pa je ni sram priznati, da je biti podjetnik včasih krvavo težko in psihično utrujajoče ter da pogosto trpi čas, preživet z družino. Njeni trije fantje so njeni največji navijači, njihova družinska povezanost in energija pa nekaj, kar si lahko vsi vzamemo za vzgled.

Pogovarjala se je: **Monika Kambič**
Fotografije: **Jana Šnuderl**

Alissa, si podjetnica. Kdaj se je v tebi pojavila želja, da bi rada odprla svojo spletno trgovino?

Alissa: „Vse se je odvijalo precej spontano. Po redni službi in odpovedi ter selitvi v nove kraje, po 100 poslanih prošnjah in le maloštevilnih odgovorih ter vabilih na razgovor ... in z malo usode. Ključno je bilo spoznavanje z novo prijateljico v vasici, kjer sem z družino našla svoj dom. Nataša je v meni videla potencial. Kar ni in ni prenehala s predlogi in me je neprestano 'potiskala' naprej – vse do trenutka, ko sem pač začela zares.“

Pred Hiško drobnarij si imela redno in precej dobro plačano službo. Se je bilo težko ločiti od neke vrste varnosti in se podati v neznan svet?

Alissa: „Res je. Imela sem dobro plačano in dolgoletno službo. In ne, nisem se težko ločila. Ko sem bila ves čas na voljo, sem bila najboljša, pripadna. Ko sem postala mama, se je vse spremenilo. Nisem bila več stara jaz in tudi vzdušje in odnosi na delovnem mestu so postali drugačni. Ni bilo bitk, razen razočaranja, da je, kakor je. Ob delu sem to prebolela, sprejela in s pogovori tudi rešila. Zdaj ko se obrnem nazaj, mi je to razumljivo. Vsi smo nadomestljivi, le mislimo si, da nismo. Imela sem super službo in zahtevnega šefa, od katerega sem se veliko naučila. Tam sem zrasla in dozorela, tako da sem si upala na svojo poslovno pot. Zaradi povsem drugačne narave dela pa zdaj bistveno bolj cenim čas, ki ga imam. Če želim, lahko grem kadarkoli na kavo. A tudi delam pogosto takrat, ko se vsi običajni zaposleni že zdavnaj 'odštempljajo'. Lepo je biti sam svoj

gospodar, čeprav varnost iz meseca v mesec ni zagotovljena.“

Kako si se domislila pristrčnega in vabljivega imena Hiška drobnarij?

Alissa: „Z Natašo sva sedeli pri meni in pili kavico, brskali po možganih in kramljali o tem in onem, seveda tudi o prihodnosti. Bilo je obdobje, ko sem nosila cmok v grlu, pogosto tarnala. Obdobje, v katerem jaz, ki sem kar optimistična oseba, nisem videla ničesar pozitivnega, nisem verjela, da me kje čaka primerna zaposlitev. Skoraj sem se že sprijaznila z občasnim delom preko meje. Z delom, ki me je tako žalostilo, me spravljalo v solze. A vedela sem, da delati pač moram in prispevati k družinskemu proračunu. Nataša je poznala vse moje težave in črnogledje misli ter me vedno poslušala. In na tej 'ključni' kavi oz. ko je že odhajala, sva izrekli še nekaj besed in za šalo poiskali ime. Obrnila sem se k naši rumeni hiški in ... misli so mi ušle k stvarcam, ki bi jih želela ponuditi svojim morebitnim strankam. Stvarem, ki bi razveselile, ki bi nasmejale, popestrile in okrasile domove. Ja, drobnarije je bilo pravo ime in tako je nastala Hiška Drobnarij.“

Kako potem izbereš izdelke, ki ji umestiš v Hiško?

Alissa: „Mogoče se čudno bere, a tako je. Začutim jih, prevzamejo me, všeč so mi. Seveda ima vsak svoj okus in morda moj nekaterim ni všeč – a tudi meni marsikaj ni všeč. Ampak sem se prilagodila in znam gledati na stvari objektivno. Na začetku sem imela v Hiški le ponudbo, ki je bila po mojem okusu. Izdelek sem nekje opazila, kupila, ga preizkusila. Če me je zares zadovoljil in navdušil, je dobil svojo poličko v Hiški. Ne obremenjujem se, ali sem se pravilno odločila. Vse, kar mi je všeč, znam dobro tudi predstaviti in gre zato v promet. Poizkusila sem tudi že z izdelki, ki mi niso bili pisani na kožo, pa nekateri še zmeraj čuvajo poličke.“

Kako je tvojo odločitev sprejel tvoj mož? In otroka?

Alissa: „Mož me je tudi v fazi razočaranja, trme in obupa vedno znova podpiral in bodril, da naj že grem, pustim službo. Z njim je bilo vse skupaj lažje. Otroka? Bila sta majhna, potrebovala sta me in me dobila za ves dan.“

Kako ločuješ podjetniški del sebe ter sebe kot mamo in ženo?

Alissa: „Včasih mi gre super, včasih potonem. Vse je stvar organizacije, ki

Kaj vse se dogaja v ozadju tvoje trgovine, pa tega nihče ne vidi?

Alissa: „Dogajajo se čustva. Vesela in žalostna. Kakor čutim, tudi pišem na profilih na družbenih omrežjih in dam strankam vedeti. Skozi besede se lahko pokaže že kanček čustva, ki se nekoga dotakne in ljudje se drugače odzovejo. Rada podelim dobro in slabo, zelo rada pišem o dogodkih, izkušnjah, tako se približam sledilcem in oni meni. Nisem le trgovina, sem človek, sem mamica, ki s trgovino 'hrani' svoja otroke. Imam dušo in srce in imam pravico povedati, da zabolj, da je nek odnos grd ali da me je nekaj neizmerno razveselilo. Čustva se dogajajo v ozadju – poleg truda, želje, trme in vztrajnosti.“

nih glede na promet. Dobesedno. Ko zadeve tečejo, naročila prihajajo, sem sproščena, se mi smeji, se počutim varno. Ko te varnosti ni, je nervoza, je odsotnost, so vprašanja. Kljub zgoraj naštetemu pa moram spraviti hišo, moram skuhati, moram opravljati običajne dolžnosti mame in žene, ki ostajajo, pa če se smejim ali ne, ali moj posel 'laufa' ali ne. To ni pomembno, je pa včasih zelo težko, sploh ker sem zelo čustvena.“

Pride zaradi tvoje službe doma do kakšnih težav in kako jih rešujete?

Alissa: „Dostikrat, a plujemo. Vsak začetek je težak in tudi moj je bil. Ko si ves dan vpet v željo po uspehu, v trud, delo, a rezultatov ni, je kar obremenjujoče. Mož in otroka so me potrebovali, a jaz sem potrebovala dokaz, da sem na pravi poti, odziv, nekaj! Le trma me je gnala, da sem še vedno tu in mi kar uspeva. Kljub temu da sem vmes na račun družinice naredila veliko napak. Če je napaka držanje telefona v rokah na družinskem izletu ... takšnih napak je bilo nešteto. Če je napaka odsotnost in razdraženost, uf ... še pa še napak. Če je

napaka odgovarjanje na sporočila, medtem ko igraš družabne igrice z otroki ... Da, vse to sem počela. Skoraj 24 ur na dan. Moj fokus je bil uspeti ... karkoli to že danes pomeni. Pa dokazovanja in razprave. Zahtevala sem, da me razumejo, da vidijo moj trud, a včasih je bilo zaman. Upirali so se mi in mi kaj očitali, zelo težko je bilo ... Do trenutka, ko sta me fanta prosila, če gremo na igrišče igrati košarko – a brez telefona. Smo šli, vmes nas je ustavil dež in me prisilil, da sem sedela tam brez telefona. Opazovala sem, kako uživata, se smejita, kako zelo me potrebujeta. Pogledala sta me in rekla: 'Imaš Hiško raje kot naju?!' Vlile so se mi solze in takrat sem se odločila, da bo moj urnik normalen delovni urnik in danes je res tako. Seveda so izjeme, a le izjeme, ne vsak dan. Teh začetnih težav zdaj ni več veliko, danes z njihove strani občutim predvsem podporo. Težave pa rešujemo s pogovori in tedenskimi sestanki, na katerih imamo vsi družinski člani enake pravice in si lahko zaželimo, kar hočemo.“

Kakšne izkušnje pa imaš s svojimi strankami?

Alissa: „Hiška ima najbolj srčne stranke. Ljudi, ki začutijo točno tisto, o čemer sem govorila v prejšnjem vprašanju. Se odzivajo, podpirajo. Mož me dostikrat vpraša: 'Kako dosežeš, da ti pošljejo darila, da ti pišejo, da te lahko virtualno tako močno začutijo in se odzovejo?' Pa je moj odgovor vedno: 'Kar daš, to dobiš!' Rada si vzamem čas in odpisujem, se odzivam na vprašanja. Kot otrok se razveselim fotografij z izdelki iz Hiške in se ravno tako kot otrok tudi odzovem. Čustva izredno malo izražamo! Tudi virtualno si jih lahko izpovemo in jih občutimo. Moje stranke so čudovite, tople, srčne. Seveda se najde tudi kakšna, ki mi požene kri po žilah, pa na njo

na koncu gledam s stališča nove izkušnje in pustim za seboj.“

Na kakšen način uporabljaš družbena omrežja za svoj posel?

Alissa: „Družbena omrežja imajo velik vpliv na poslovanje. Za samostojnega podjetnika moje vrste so nujno potrebna in skozi njih se lahko predstavljam. Včasih si želim, da jih ne bi tako pogosto uporabljala, a jih moram, so pač del posla. Realna slika, konkretne besede, dober doseg, pa stranke že klikajo po trgovinici. A ni vedno tako. Vsakodnevno preučujem novosti, se učim, da vzdržujem promet. Ko me ni na facebooku ali instagramu, ni prometa.“

Mnogi ljudje želijo pomagati, a pogosto podvomijo v dobrodelne organizacije. Ne vedo pa, da lahko pomagajo že tako, da odprejo oči in pogledajo, kaj se dogaja v njihovi okolici in ali morda pomoč potrebuje nekdo čisto blizu njih. Na kakšen način lahko vse pomagamo – recimo po tvojih izkušnjah?

Alissa: „Predvsem z nesebičnostjo. Vse več je vase usmerjenih pogledov, ki ne opazijo stisk. To je moja izkušnja. Zelo malo ali nič ne dajo ljudje, ki imajo. Tisti z manj še sebi vzamejo. Vedno bo tako. A povsod so izjeme, tudi na mojem vlakcu. Pojdite v trgovino in naberite za 10 evrov osnovnih dobrin. Košarica bo polna – koliko pa je 10 evrov manj za vas? Skratka, ko peljemo te vrečnice po 10 evrov k družinici, je soba polna, so solze sreče na obrazih. Je punčka, ki se razveseli krtačke za zobe, in je fantek, ki stiska k sebi čokoladko. O ja, razmere v mnogih družinica so hude in žalostne, se dotikajo, dajo misliti. In skozi moja doživetja se v zahvalni elektronski pošti poskušam dotakniti src, ki so prispevala k tej sreči. Brez teh ljudi moj vlakec ne bi bil poln, moje dobrodelne akcije ne bi bile tako uspešne. Občutek, ko pomagaš, je edinstven, čaroben. Sploh ni težko, le poizkusite in vedite, da dobro se z dobrim vrača. Komu in kdaj – to se zgodi samo od sebe, ko začutiš. Težko rečem, tem pomagati, ti so dobri, ti niso ... Imam svoje mnenje, ni prav, da razmišljam na glas, a hkrati s tem niti nisem obremenjena. Vozim svoj vlakec v upanju, da bo vsakič poln, in odpiram vrata ljudem, ki jih začutim, saj s tem vem, da pomagam tudi njim.“

Si predstavljaš, kako bi trgovinica delovala, če jih ne bi bilo?

Alissa: „Ne predstavljam si. Si pa želim eno malo, mini, lušno pravo trgovinico. Mogoče nekoč.“

Torej pogrešaš pristen stik?

Alissa: „Občasno mi pristen stik prija, a super je tako, kot je. Za računalnikom lahko prediham, odgovorim, ko želim. Občudujem namreč trgovke in ljudi, ki imajo vsak dan osebne stike s strankami, ki s seboj nosijo takšna in drugačna čustva in jih malo za šalo pustijo na njih. Če bi bila sama na njihovem mestu – jaz, ki vedno govorim kot čutim in mislim? Ne, to ni zame.“

Kakšne so tvoje sanje za prihodnost?

Alissa: „Moje sanje? Tako daleč so, da so še zamegljene. Niti nimam nekih točno določenih. Hitim počasi, se trudim in vztrajam, nekam me to že pripelje. Mogoče bodo moje sanje tam.“

Vem, da se v ozadju Hiške drobnarij oziroma le tebe kot Alisse skriva še veliko drugega kot le spletna trgovinica. Aktivna si tudi na področju dobrodelnosti. Kaj počneš?

Alissa: „Res je. Sicer imam pavzo, ker tako čutim, a vseeno ... Vozim 'dobrodelni vlakec', v katerem se nabirajo paketi za socialno ogrožene družine. Sodelujem s centri za socialno delo in tudi s šolo. Predstavijo mi družino, ki jo osebno spoznam in se odločim, če jim lahko pomagam. Kar se tega tiče, imam že kar izostrene čute, veliko sem že videla in občutila. Potem to družinico predstavim preko elektronske pošte posameznikom, svojim prijateljem in podjetjem, ki darujejo po svojih močeh. Na vlakcu so pari, ki nimajo otrok, so osebe, ki nimajo veliko denarja, so tudi osebe, katerim smo v preteklosti pomagali in se jim je življenje obrnilo na bolje, so moje prijateljice, znanke, so osebe z velikim srcem. Prva dostava paketkov mladi mamic samohranilki se je odvila leta 2013, od takrat vsak mesec nekemu olajšamo vsakdan. Začelo se je v Ljubljani z okolico, potem v Celju z okolico, zdaj v Mariboru oziroma Šentilju z okolico, kjer sem zdaj doma. Ravno tu je odstotek brezposelnosti ter socialne ogroženosti precej velik. Trenutno dajem velik poudarek Hiški in se je to področje malce ustavilo. Rada sem namreč 100-odstotna v vsem, kar počnem, ne maram polovičarstva. Dobrodelnost me polni, enostavno jo potrebujem, z njo rasteta tudi moja otroka. Dobrodelne akcije so na pavzi le začasno, družinice namreč že čakajo na našo pomoč.“